

ROZHODNUTÍ KOLEGIA ÚŘADU EVROPSKÉHO VEŘEJNÉHO ŽALOBCE ZE DNE 21. DUBNA 2021,

KTERÝM SE PŘIJÍMAJÍ OPERAČNÍ POKYNY K VYŠETŘOVÁNÍ,
POLITICE EVOKACE A POSTUPOVÁNÍ PŘÍPADŮ, JEŽ SE MĚNÍ
ROZHODNUTÍMI KOLEGIA ÚŘADU EVROPSKÉHO VEŘEJNÉHO
ŽALOBCE Č. 007/2022 ZE DNE 7. ÚNORA 2022 A Č. 026/2022
ZE DNE 29. ČERVNA 2022

Kolegium Úřadu evropského veřejného žalobce,

s ohledem na nařízení Rady (EU) 2017/1939 ze dne 12. října 2017, kterým se provádí posílená spolupráce za účelem zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce (dále jen „Úřad“), a zejména čl. 9 odst. 2, články 25, 26, 27 a čl. 34 odst. 3 uvedeného nařízení (dále jen „nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce“),

s ohledem na jednací řád přijatý kolegiem Úřadu dne 12. října 2020, a zejména na články 42 a 57 tohoto jednacího řádu,

vzhledem k nutnosti zajistit soudržnou politiku v oblasti trestního stíhání a účinně bojovat proti trestným činům proti finančním zájmům Evropské unie,

s ohledem na návrh evropského nejvyššího žalobce na základě závěrů specializované pracovní skupiny evropských žalobců,

ROZHODLO TAKTO:

Článek 1

V příloze 1 jsou stanoveny pokyny k prioritám a politice v oblasti vyšetřování a trestního stíhání Úřadu evropského veřejného žalobce, které tvoří nedílnou součást tohoto rozhodnutí.

V příloze 2 jsou stanoveny pokyny ke kritériím pro evokaci projednávaných případů týkajících se trestných činů spadajících do oblasti působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce a spáchaných po dni 20. listopadu 2017, které tvoří nedílnou součást tohoto rozhodnutí.

V příloze 3 jsou stanoveny pokyny ke kritériím pro neuplatnění evokace případů ze strany evropských pověřených žalobců, které tvoří nedílnou součást tohoto rozhodnutí.

V příloze 4 jsou stanoveny pokyny ke kritériím pro postupování případů příslušným vnitrostátním orgánům, které tvoří nedílnou součást tohoto rozhodnutí.

Článek 2

Toto rozhodnutí vstupuje v platnost dnem přijetí.

V Lucemburku dne 21. dubna 2021

za kolegium

Laura Codruța KÖVESI
evropská nejvyšší žalobkyně

PŘÍLOHA 1: POKYNY K PRIORITYM A POLITICE V OBLASTI VYŠETŘOVÁNÍ A TRESTNÍHO STÍHÁNÍ ÚŘADU EVROPSKÉHO VEŘEJNÉHO ŽALOBCE¹

Podle 24. bodu odůvodnění nařízení Rady (EU) 2017/1939 (dále jen „nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce“) přijímá kolegium Úřadu evropského veřejného žalobce rozhodnutí o strategických otázkách, mimo jiné pokud jde o stanovení priorit Úřadu a jeho politiky v oblasti vyšetřování a trestního stíhání. Dále podle čl. 9 odst. 2² nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce kolegium přijímá rozhodnutí o strategických otázkách s cílem zajistit jednotu, účinnost a soudržnost politiky Úřadu v oblasti trestního stíhání ve všech členských státech.

V čl. 25 odst. 1 se stanoví, že „Úřad vykonává svou pravomoc tím, že zahájí vyšetřování podle článku 26 nebo rozhodne, že uplatní své evokační právo podle článku 27“.

Úřad zahajuje vyšetřování v okamžiku, kdy obdrží příslušné informace o jakémkoliv spáchaném nebo páchaném trestném činu, který by mohl být v jeho působnosti a v souvislosti s nímž justiční nebo donucovací orgán členského státu nezahájil vyšetřování.

Úřad se může rozhodnout, že použije své evokační právo, když justiční nebo donucovací orgán členského státu zahájil vyšetřování trestného činu, v souvislosti s nímž by úřad EPPO mohl uplatňovat svou pravomoc.

Čl. 40 odst. 2 vnitřního jednacího řádu Úřadu evropského veřejného žalobce (dále jen „vnitřní jednací řád“) stanoví, že ověření pro účely evokace navíc posoudí další kritéria, zejména:

- a. pokrok ve vyšetřování;
- b. důležitost vyšetřování s ohledem na zajištění soudržnosti politiky vyšetřování a stíhání Úřadu;
- c. přeshraniční aspekty vyšetřování;
- d. existenci jakéhokoli jiného konkrétního důvodu, pro který má Úřad lepší možnosti pro pokračování vyšetřování.

V souvislosti s tím kolegium zavádí následující pokyny, které evropští pověřeni žalobci zohlední, pokud jde o priority a politiku v oblasti vyšetřování a stíhání trestných činů Úřadu.

1. Zahájení vyšetřování

- a) Podle čl. 24 odst. 1 nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce „orgány, instituce a jiné subjekty Unie a orgány členských států příslušné podle příslušného vnitrostátního práva ohlásí Úřadu bez zbytečného odkladu jakékoli trestné jednání, u něhož by mohl

¹ Tyto pokyny jsou zde přetištěny ve znění přijatém rozhodnutím kolegia Úřadu evropského veřejného žalobce č. 029/2021 ze dne 21. dubna 2021 a pozdějším rozhodnutím kolegia Úřadu evropského veřejného žalobce č. 026/2022 ze dne 29. června 2022.

² Není-li uvedeno jinak, rozumí se v tomto textu slovem „články“ články „nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce“.

- vykonat svou pravomoc v souladu s článkem 22 a čl. 25 odst. 2 a 3“. Jedná se o hlavní cestu, která umožňuje Úřadu vykonávat své pravomoci tím, že zahájí vyšetřování.
- b) Hlavním zdrojem zpráv o trestných činech jsou orgány, instituce a jiné subjekty Unie a orgány členských států. Úřad může rovněž obdržet přímé informace z jiných zdrojů, jako jsou stížnosti fyzických a právnických osob. Článek 26 odst. 1 dále stanoví, že pokud „existují dostatečné důvody se domnívat“, že dochází nebo došlo ke spáchání trestného činu, který spadá do pravomoci Úřadu, zahájí Úřad vyšetřování, aniž by uvedl jakýkoliv konkrétní zdroj.
  - c) V čl. 24 odst. 1 se odkazuje na článek 22 a čl. 25 odst. 2 a 3, což znamená, že Úřad je – v prvním stupni – jediným orgánem způsobilým k posouzení, zda by měl uplatňovat svou pravomoc. To zahrnuje případy, kdy může dojít k souběhu pravomocí Úřadu a vnitrostátních orgánů pověřených trestním stíháním. Článek 24 odst. 1 stanoví komunikační kanál pro zprávy o trestných činech přímo nebo výlučně určené Úřadu, kdy vnitrostátní justiční orgány nemohou být současnými nebo souběžnými příjemci sdělení. V tomto případě orgány, instituce a jiné subjekty Unie a orgány členských států příslušné podle příslušného vnitrostátního práva ohlásí zprávu o trestných činech přímo a výlučně Úřadu. Sdělení obdržené v souladu s čl. 24 odst. 1 má za cíl přimět Úřad přijmout rozhodnutí o tom, zda uplatní svou pravomoc tím, že zahájí vyšetřování; proto je určeno pouze Úřadu.
  - d) Proto oznamování trestných činů uvedenými orgány primárně a výlučně Úřadu zabrání vměšování se do pravomocí Úřadu a do jeho činností vyšetřování. Tato výlučná linie podávání zpráv má zabránit riziku souběžných vyšetřování a jejich negativním důsledkům, jakož i závažné chybě mechanismu výměny informací stanoveného nařízením.
  - e) Výše uvedenými pravidly není dotčeno právo vnitrostátních orgánů obdržet včas informace, pokud se Úřad rozhodne zahájit vyšetřování případů, protože Úřad je povinen tyto informace předávat v souladu s čl. 25 odst. 5 a s čl. 26 odst. 7.

2. Evokace vyšetřování

- a) Úřad obdrží informace o jakémkoliv trestném činu, v souvislosti s nímž by mohl vykonávat pravomoc, poté, co justiční nebo donucovací orgán členského státu již zahájil vyšetřování. Tyto informace se obdrží v souladu s čl. 24 odst. 2 a týkají se možného rozhodnutí Úřadu vykonávat svou pravomoc uplatněním evokačního práva.
- b) Jak bylo uvedeno výše, kritéria, která musejí být splněna při rozhodování, zda dojde k evokaci případu, v souvislosti s nímž vnitrostátní orgán již zahájil vyšetřování trestného činu, se liší od kritérií týkajících se zahájení vyšetřování.
- c) Než bude přijato rozhodnutí Úřadu o evokaci, může vnitrostátní orgán stále provádět úkony v rámci vyšetřování, protože – v souladu s čl. 27 odst. 5 – vnitrostátní orgán je povinen zdržet se provádění dalších vyšetřovacích úkonů teprve poté, co Úřad uplatní své evokační právo. Po poskytnutí informací uvedených v čl. 24 odst. 2, a než Úřad přijme rozhodnutí ohledně evokace, vnitrostátní orgán nesmí pouze přijímat žádné

rozhodnutí, které by mohlo být za následek to, že Úřad nebude moci uplatnit své evokační právo.

- d) Dále se konstatuje, že čl. 24 odst. 2 stanoví, že pouze „pokud příslušný justiční nebo donucovací orgán členského státu shledá“, že se vyšetřování, které provádí, týká trestného činu uvedeného v článku 22 a v čl. 25 odst. 2 a 3, uvědomí o tom Úřad. Protože trestné činy spadající do pravomoci Úřadu nejsou vyjmenovány na „vyčerpávajícím seznamu trestných činů“, a proto je není vždy možné okamžitě identifikovat, může se stát, že příslušný vnitrostátní orgán předtím, než informuje Úřad, bude nucen provést počáteční posouzení.
- e) Nicméně pouze a výlučně v situacích uvedených v čl. 24 odst. 3 se může příslušný justiční nebo donucovací orgán členského státu domnívat, že Úřad nemůže uplatnit svou pravomoc. V každém případě je příslušný vnitrostátní orgán povinen o této skutečnosti Úřad informovat.
- f) I v případě, že je vnitrostátní orgán přesvědčen, že není nutné Úřad informovat, může Úřad přesto uplatnit své evokační právo poté, co obdrží informace z jiných zdrojů a po proběhnutí postupu stanoveného v čl. 27 odst. 3, a tedy i v čl. 24. odst. 2.

3. Pokyny k výkonu pravomocí Úřadu

3.1. Obecná pravidla

- a) Podle čl. 24 odst. 1 nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce ohlásí orgány, instituce a jiné subjekty Unie a orgány členských států příslušné podle příslušného vnitrostátního práva Úřadu výlučně jakékoli trestné jednání týkající se článku 22 a čl. 25 odst. 2 a 3.
- b) Pro účely těchto pokynů se zohlední posouzení škody, která byla nebo by mohla být způsobena finančním zájmům Evropské unie:
  - 1. vlastní ztráta prostředků nebo aktiv Evropské unie, jakož i / nebo ztráta, ke které mohlo dojít, pokud by byl trestný čin dokonán podle záměru pachatele (pachatelů);
  - 2. v případech týkajících se zadávání veřejných zakázek hodnota zakázky, pokud jednání nezpůsobilo žádnou skutečnou materiální újmu, pokud jde o finanční zájmy Evropské unie, ale zakázka nebyla udělena bez podvodného jednání.
- c) Pokud se Úřad rozhodne vykonávat svou pravomoc v souvislosti s trestným činem spadajícím do oblasti působnosti čl. 22 odst. 2 nebo 3 nebo čl. 25 odst. 2 nebo 3 a je možné se domýšlet, že toto rozhodnutí může vést ke sporu o příslušnost podle čl. 25 odst. 6, musí být rozhodnutí Úřadu i informace poskytnuté členským státům odůvodněné a obsahovat konkrétní odůvodnění, proč je Úřad v daném případě příslušný.

3.2. Výkon pravomoci zahájením vyšetřování s odkazem na informace týkající se trestného jednání, které Úřad obdrží v souladu s čl. 24 odst. 1 nebo z jiných samostatných zdrojů

- a) Úřad uplatní svou pravomoc v souvislosti s jakýmkoliv trestným činem uvedeným v čl. 22 odst. 1, který spadá do jeho věcné, místní, osobní a časové příslušnosti.
- b) V souladu s čl. 22 odst. 2 nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce je Úřad je příslušný pro trestné činy související s účastí na zločinném spolčení, pokud se trestná činnost takového zločinného spolčení zaměřuje na páchaní jakýchkoli trestných činů uvedených v čl. 22 odst. 1. V takovém případě, a aniž je dotčen čl. 25 odst. 3, zahájí Úřad vyšetřování bez ohledu na souběžnou přítomnost jiných výchozích trestných činů a bez ohledu na škodu, která byla nebo by mohla být způsobena finančním zájmům Unie, v souvislosti s trestnými činy neuvedenými v čl. 22 odst. 1.
- c) Pokud se protiprávní činnost takového zločinného spolčení zaměřuje stejnou měrou na různé oblasti a pokud se účel, pro který se spáchal jeden nebo více trestných činů uvedených v čl. 22 odst. 1, překrývá se záměrem spáchat jiné trestné činy, může Úřad vykonávat svou pravomoc pouze tehdy, pokud platí jedna z následujících okolností:
  1. nejvyšší sankce stanovená vnitrostátním právem za daný trestný čin spadající do oblasti působnosti čl. 22 odst. 1 je přísnější než nejvyšší sankce stanovená za jiný výchozí trestný čin, a rozdělení vyšetřování by bylo na škodu účinnému vedení vyšetřování nebo trestního stíhání, bylo by v rozporu se zájmem dosáhnout spravedlnosti nebo by mohlo ohrozit procesní záruky nebo základní práva obžalovaných nebo obětí. I pokud je nejvyšší možný trest za daný trestný čin nespádající do oblasti působnosti Úřadu vyšší, může Úřad stále uplatňovat svou pravomoc, pokud daný trestný čin byl nástrojem pro spáchání trestného činu spadajícího do oblasti působnosti čl. 22 odst. 1, pokud byl spáchán proto, aby se nezajistila beztrestnost jednání, pro něž je Úřad příslušný, nebo pokud byl nástrojem pro jakékoliv obchodování s výnosy z trestné činnosti spadající do oblasti působnosti čl. 22 odst. 1, pro jejich předání nebo nakládání s nimi;
  2. existuje důvod předpokládat, že škoda, která byla nebo by mohla být způsobena finančním zájmům Unie dotčenou trestnou činností, přesahuje škodu, která byla nebo by mohla být způsobena jiné oběti;
  3. vyšetřování může mít důsledky na úrovni Unie nebo by mohlo poškodit pověst Unie, včetně případů, kdy by pověst Unie mohla být dotčena na vnitrostátní nebo místní úrovni.
- d) Úřad bude vykonávat svou pravomoc v souvislosti s každým dalším trestným činem, který je neoddělitelně spjat s trestným jednáním, které spadá do oblasti působnosti čl. 22 odst. 1, a to v souladu s čl. 22 odst. 3 a čl. 25 odst. 3 nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce. Za trestný čin neoddělitelně spjatý s jiným trestným činem se *mimo jiné* považuje takový čin, pro který platí:
  1. oddělené rozhodnutí, zda stíhat jeden z nich, může vést při vyšetřování, stíhání nebo soudním řízení ve druhé věci k důsledkům v souvislosti se zásadou *ne bis in idem*;

2. oba trestné činy byly spáchány prostřednictvím téže skutkové činnosti a vedeny týmž záměrem;
  3. soubor skutečností, jež tvoří tento trestný čin, byl proveden jako součást plnění téhož zločinného plánu s cílem dosáhnout téhož společného cíle;
  4. konkrétní protiprávní jednání tvořící jeden z trestných činů je neoddělitelně spjato v čase, v prostoru a tematicky s jiným jednáním, takže vytváří jeden nerozlučný celek;
  5. skutečnosti subsumované v těchto trestných činech jsou spjaty takovým způsobem, že by oddělené vyšetřování, stíhání nebo rozhodování v samostatných řízeních pro tyto trestné činy uměle rozdělilo řadu událostí, které tvoří přirozený průběh jednání.
- e) V souladu s čl. 4 odst. 1 směrnice EU 2017/1371 vykonává Úřad své pravomoci, pokud jde o trestné činy praní peněz týkající se majetku³ pocházejícího z trestných činů uvedených v čl. 22 odst. 1.
- f) Pokud činnosti praní peněz zahrnují jak majetek pocházející z trestných činů uvedených v čl. 22 odst. 1, tak majetek z jakýchkoliv jiných trestných činů, vykonává Úřad své pravomoci:
1. pokud nejvyšší sankce stanovená ve vnitrostátním právu za predikativní trestný čin spadající do oblasti působnosti čl. 22 odst. 1 je přísnější než nejvyšší sankce za jiný predikativní trestný čin, ledaže byl tento neodělitelně spjatý trestný čin nástrojem ke spáchání trestného činu spadajícího do oblasti působnosti čl. 22 odst. 1;
  2. pokud hodnota majetku pocházejícího z trestných činů uvedených v čl. 22 odst. 1 je vyšší než hodnota majetku pocházejícího z jiných predikativních trestných činů nebo:
  3. pokud vyšetřování může mít důsledky na úrovni Unie nebo by mohlo poškodit pověst Unie, včetně případů, kdy by pověst Unie mohla být dotčena na vnitrostátní nebo místní úrovni.

3.3. Výkon pravomoci formou evokace vyšetřování s odkazem na informace týkající se trestného jednání, které Úřad obdrží v souladu s čl. 24 odst. 2

Úřad uplatní své pravomoci formou evokace vyšetřování, pokud jsou splněna kritéria uvedená v bodu 3.2 a alespoň jedno z následujících dodatečných kritérií:

- a) vyšetřování může mít důsledky na úrovni Unie nebo by mohlo poškodit pověst Unie, včetně případů, kdy by pověst Unie mohla být dotčena na vnitrostátní nebo místní úrovni;

---

³ Pojem „majetek“ se v tomto dokumentu používá v souladu s definicí stanovenou v doporučeních výboru FATF: „Majetkem se rozumí jakýkoliv druh aktiv, ať už hmotných nebo nehmotných, movitých nebo nemovitých, a právních dokumentů nebo nástrojů zakládajících titul k aktivům nebo podíl na nich“ (glosář).

- b) ze spáchání tohoto trestného činu jsou podezřelí úředníci nebo jiní zaměstnanci Unie, členové orgánů Unie či jiné úřední osoby⁴ v jakékoli funkci;
- c) vyšetřování má přeshraniční rozměr a zapojují se do něho nejméně dva zúčastněné členské státy, a tedy má Úřad jakožto jediný orgán účinnější možnosti pro vyšetřování a stíhání;
- d) vyšetřování má přeshraniční rozměr a zapojují se do něho jak zúčastněné, tak nezúčastněné členské státy a/nebo třetí země a vnitrostátní orgány zúčastněného členského státu neprovedly žádné příslušné kroky nebo má vyšetřování značné zpoždění;
- e) vnitrostátní orgán nepřijal nebo pravděpodobně nepřijme nebo nemůže přijmout příslušná opatření s cílem plně nahradit škodu způsobenou finančním zájmům Unie;
- f) vnitrostátní orgán neprovedl významné vyšetřovací úkony;
- g) bylo dosaženo dohody mezi příslušnými vnitrostátními orgány a Úřadem, že Úřad má lepší možnosti pro vedení vyšetřování a stíhání,
nebo
- h) je naléhavě zapotřebí vypořádat se s jednou nebo více následujícími situacemi a vnitrostátní orgán odpovědný za vyšetřování neprovedl příslušná opatření, aby si s tou situací poradil, a není pravděpodobné, že je provede, nebo je provést nemůže:
  - 1. konkrétní nebezpečí, že výnosy z trestné činnosti se promrhají, prodají, převedou nebo se jinak znemožní jejich zajištění;
  - 2. konkrétní nebezpečí, že se podezřelý (podezřelí) může pokusit o útěk nebo se skutečně pokouší utéct před trestním stíháním a spravedlností;
  - 3. konkrétní nebezpečí, že bude zastrašován jeden nebo více klíčových svědků nebo jim bude ublíženo nebo na ně bude jinak činěn nátlak, aby změnilí svá tvrzení;
  - 4. konkrétní nebezpečí, že budou zničeny nebo utajeny důležité důkazy nebo že se k nim nějak jinak znemožní přístup;
  - 5. riziko, že se zvýší škoda způsobená finančním zájmům Unie.

---

⁴ Pojem „úřední osoba“ se v tomto dokumentu používá v souladu s definicemi stanovenými v čl. 4 odst. 4 a v bodě 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1371 ze dne 5. července 2017 o boji vedeném trestněprávní cestou proti podvodům poškozujícím finanční zájmy Unie (směrnice PIF), a v čl. 2 písm. a), b) a c) Úmluvy Organizace spojených národů proti korupci, a zahrnuje úředníky veřejných mezinárodních organizací.

4. Vyvolání sporu o příslušnost nebo reakce na něj v souladu s čl. 25 odst. 6

4.1. Právní rámec

- a) V souladu s čl. 25 odst. 6 nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce nedojde-li mezi Úřadem a vnitrostátními orgány pověřenými trestním stíháním ke shodě v otázce, zda trestné jednání spadá do působnosti čl. 22 odst. 2 nebo 3 nebo čl. 25 odst. 2 nebo 3, rozhodnou o příslušnosti vnitrostátní orgány příslušné k určení příslušnosti v případech trestního stíhání na vnitrostátní úrovni.
- b) Ačkoliv nařízení nestanoví žádný postup pro vyvolání sporu, má se za to, že jak Úřad, tak vnitrostátní orgán pověřený trestním stíháním může být v pozici, kdy může usilovat o rozhodnutí o tom, kdo je příslušný k vyšetřování daného případu.
- c) Nestanoví-li nařízení konkrétní postup, bude Úřad postupovat v souladu s pravidly stanovenými vnitrostátním právem, pokud jde o řešení sporu o příslušnost, a osloví orgán určený případným dotčeným členským státem jako orgán oprávněný rozhodovat o určení příslušnosti.
- d) Úřad obdrží informace v souladu s čl. 24 odst. 3, pouze pokud jde o případy uvedené v čl. 25 odst. 3. V jednom případě Úřad může vykonat svou pravomoc *prostřednictvím* čl. 25 odst. 6. V čl. 27 odst. 1 se stanoví, že Úřad rozhodne, zda uplatní své evokační právo, po obdržení všech relevantních informací v souladu s čl. 24 odst. 2. V 61. bodě odůvodnění se uvádí, že „pokud justiční nebo donucovací orgán členského státu zahájí vyšetřování v souvislosti s trestným činem a pokud má za to, že by Úřad evropského veřejného žalobce nemohl vykonat svou pravomoc, měl by o tom Úřad uvědomit, aby ten mohl posoudit, zda by pravomoc měl vykonat“. Určování, zda trestný čin spadá do oblasti působnosti Úřadu, je zcela v rukou Úřadu.
- e) Analogicky s čl. 27 odst. 3 nařízení může Úřad rovněž uvědomit příslušné vnitrostátní orgány, že vyšetřování bylo posouzeno Úřadem s výsledkem, že vyšetřování spadá do jeho pravomoci a zamýšlí uplatnit evokační právo. Proto může Úřad požádat příslušný vnitrostátní orgán, aby jej informoval v souladu s čl. 24 odst. 2 nařízení.
- f) Pokud však příslušný vnitrostátní orgán nesouhlasí nebo se rozhodne potvrdit své hodnocení, že Úřad nemůže vykonávat svou pravomoc v souladu s čl. 24 odst. 3, může Úřad vykonávat svou pravomoc v souladu s čl. 25 odst. 6, který se použije v případě neshody mezi Úřadem a vnitrostátními orgány pověřenými trestním stíháním.
- g) Ve všech ostatních případech, včetně situace, kdy se vyšetřování týká organizované trestné činnosti a trestných činů praní peněz, je vnitrostátní orgán povinen informovat Úřad v souladu s čl. 24 odst. 2, a tedy pokud se Úřad domnívá, že by měl svou pravomoc uplatnit, uplatní své evokační právo.

- h) Naopak vnitrostátní orgán pověřený trestním stíháním může vyvolat „pozitivní spor“⁵ o příslušnost při řadě příležitostí. Jak bylo uvedeno výše, Úřad informuje příslušný vnitrostátní orgán o každém rozhodnutí vykonávat či nevykonávat své pravomoci v souladu s čl. 25 odst. 5, čl. 24 odst. 7, čl. 26 odst. 2, čl. 26 odst. 7 a čl. 27 odst. 7. Kdykoliv Úřad uplatňuje své pravomoci, ať už zahájením, nebo evokací vyšetřování, pokud jde o jakékoliv trestné jednání, které spadá do oblasti působnosti čl. 22 odst. 2 nebo 3 nebo čl. 25 odst. 2 nebo 3, je vnitrostátní orgán pověřený trestním stíháním oprávněn – po získání příslušných informací – požádat příslušné vnitrostátní orgány, aby přijaly rozhodnutí o tom, kdo je příslušný k vyšetřování případu.
- i) Pokud jde o možný „negativní spor“⁶ o příslušnost, vnitrostátní orgány nemohou předat nebo postoupit případy Úřadu, mohou pouze informovat Úřad v souladu s čl. 24 odst. 2. Po posouzení informací může Úřad rozhodnout, že neuplatní svou pravomoc a nemusí vyvolat žádný „negativní spor“. V tomto případě může zůstat vyšetřování u vnitrostátního příslušného úřadu.
- j) Vnitrostátní příslušný orgán však může vyvolat „negativní spor“ kdykoliv, kdy se Úřad rozhodne neuplatnit svou pravomoc, pokud jde o jakékoliv trestné jednání, které spadá do oblasti působnosti čl. 22 odst. 2 nebo 3 nebo čl. 25 odst. 2 nebo 3.
- k) Konstatuje se, že vnitrostátní orgán může vyvolat „negativní spor“ i v případě postoupení případu Úřadu v souladu s čl. 34 odst. 1. V souladu s čl. 34 odst. 5 totiž v případě, kdy se Úřad rozhodne postoupit vnitrostátnímu orgánu případ podle čl. 34 odst. 2 a 3, může se tento orgán rozhodnout, že případ nepřevzme. Nicméně vnitrostátní orgán není oprávněn zamítnout postoupení případu, který spadá do oblasti působnosti ustanovení čl. 34 odst. 1. Jediným druhem vyšetřování, které je možné postoupit vnitrostátnímu orgánu podle čl. 34 odst. 1, u případů v úvahu negativní kompetenční spor, je vyšetřování trestného činu týkajícího se účasti ve zločinném spolčení, pokud vyjde najevo, že podstatou trestné činnosti není páčání trestných činů uvedených v čl. 22 odst. 1. Na neshodu mezi Úřadem a vnitrostátní orgány pověřenými trestním stíháním o tom, zda trestné jednání spadá do oblasti působnosti čl. 22 odst. 2, tj. co je podstatou trestné činnosti, může být upozorněn příslušný vnitrostátní orgán za účelem vydání rozhodnutí v souladu s čl. 25 odst. 6.

---

⁵ „Pozitivním sporem“ se zde rozumí situace, kdy jak Úřad, tak vnitrostátní orgán pověřený trestním stíháním, tvrdí, že jsou příslušné k vyšetřování a trestnímu stíhání případu.

⁶ „Negativním sporem“ se v tomto dokumentu rozumí situace, kdy jak Úřad, tak vnitrostátní orgán pověřený trestním stíháním tvrdí, že nejsou příslušné k vyšetřování a trestnímu stíhání daného případu a že příslušnost náleží tomu druhému orgánu.

4.2. Pokyny Úřadu v případě neshody, která může způsobit spor o příslušnost podle čl. 25 odst. 6 nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce

- a) Pokud se Úřad rozhodne vyvolat spor postupem stanoveným v čl. 25 odst. 6 nařízení, podá evropský pověřený žalobce odůvodněný návrh příslušnému vnitrostátnímu orgánu, ve kterém požádá, aby byl Úřad prohlášen za příslušný k vyšetřování daného případu, případně i v souladu s vnitrostátními právními předpisy.
- b) Když Úřad obdrží informace, že vnitrostátní státní zástupce vyvolal spor o příslušnost podle čl. 25 odst. 6 nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce, evropský pověřený žalobce, který případ projednává, po konzultaci s dohlížečím evropským žalobcem a případně v souladu s vnitrostátními předpisy předloží příslušnému vnitrostátnímu orgánu memorandum. Evropský pověřený žalobce, který případ projednává, vysvětlí, proč Úřad uplatnil svou pravomoc, a poskytne příslušnému vnitrostátnímu orgánu relevantní dokumenty.
- c) Je-li to nezbytné pro přijetí informovaného rozhodnutí pro účely uplatňování čl. 25 odst. 6, požádá evropský pověřený žalobce o další relevantní informace, které mají orgány, instituce a jiné subjekty Unie a orgány členských států k dispozici, a to v souladu s čl. 24 odst. 9.

PŘÍLOHA 2: POKYNY KE KRITÉRIÍM PRO EVOKACI PROJEDNÁVANÝCH PŘÍPADŮ TÝKAJÍCÍCH SE TRESTNÝCH ČINŮ SPADAJÍCÍCH DO OBLASTI PŮSOBNOSTI ÚŘADU EVROPSKÉHO VEŘEJNÉHO ŽALOBCE A SPÁCHANÝCH PO DNI 20. LISTOPADU 2017

Podle čl. 120 odst. 2 nařízení Rady (EU) 2017/1939 (dále jen „nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce“) je Úřad příslušný, pokud jde o jakékoliv trestné činy v jeho oblasti působnosti, které byly spáchány po 20. listopadu 2017 za předpokladu, že vnitrostátní vyšetřování nebylo dosud dokončeno a že soudu nebyla podána obžaloba v souladu s čl. 27 odst. 7 druhým pododstavcem.

Se vši pravděpodobností jej během velmi rané fáze operativních činností Úřadu informují vnitrostátní útvary pověřené trestním stíháním podle čl. 24 odst. 2 nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce o velkém počtu případů, v souvislosti s nimiž může Úřad uplatnit své evokační právo.

Podle odhadů obdržených od členských států získá Úřad informace o přibližně 2150 otevřených případech (dále jen „nevyřízené případy“). Podle čl. 27 odst. 1 nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce pro každou informaci běží 5denní lhůta pro přijetí rozhodnutí o uplatnění evokačního práva, a tedy povinnost informovat o tomto uplatnění vnitrostátní orgány.

V souladu se zásadou proporcionality a nezbytnosti by měl Úřad převzít prostřednictvím evokace pouze ty případy, kdy uplatnění pravomocí přinese přidanou hodnotu pro další vyšetřování.

V tomto ohledu se ve čl. 40 odst. 2 vnitřního jednacího řádu Úřadu, který stanoví pravidla pro ověření pro účely evokace, odkazuje na následující obecná kritéria:

- a. pokrok ve vyšetřování;
- b. důležitost vyšetřování s ohledem na zajištění soudržnosti politiky vyšetřování a stíhání Úřadu;
- c. přeshraniční aspekty vyšetřování;
- d. existence jakéhokoli jiného konkrétního důvodu, pro který má Úřad lepší možnosti pro pokračování vyšetřování.

V souvislosti s tím kolegium zavádí následující konkrétní kritéria, která zohlední evropské pověření žalobci při evokaci probíhajících vyšetřování týkajících se trestných činů spáchaných od 20. listopadu 2017 do dne, kdy Úřad převezme úkoly v rámci vyšetřování a trestního stíhání, které mu svěřuje toto nařízení:

- a) Úřad převezme prostřednictvím evokace:
  1. vyšetřování, která mohou mít důsledky na úrovni Unie nebo která by mohla poškodit pověst Unie, včetně případů, kdy by pověst Unie mohla být dotčena pouze na vnitrostátní nebo místní úrovni;

2. vyšetřování, kdy jsou ze spáchání tohoto trestného činu podezřelí úředníci či jiní zaměstnanci Unie, členové orgánů Unie nebo jiné úřední osoby⁷;
- b) I pokud nejsou splněny podmínky stanovené v prvním odstavci, může Úřad případ převzít prostřednictvím evokace, jestliže:
1. je to důležité pro zajištění soudržnosti politiky vyšetřování a stíhání Úřadu nebo
  2. existují konkrétní důvody, které svědčí o tom, že Úřad má lepší možnosti pro pokračování vyšetřování,
    - a
  3. zbývající lhůta pro vyšetřování a procesní lhůta pro podání obžaloby nejsou slučitelné s vyšetřovacími úkony, které je ještě třeba provést, a neohrožují náležité uzavření vyšetřování.
- c) Aniž jsou dotčena výše uvedená kritéria, Úřad v zásadě nepřevzme vyšetřování prostřednictvím evokace, pokud bylo zahájeno více než dva roky před zahájením činnosti Úřadu v souladu s čl. 120 odst. 2 druhou větou nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce.
- d) V každém případě Úřad převezme vyšetřování spadající do jeho oblasti působnosti prostřednictvím evokace tehdy, pokud bude dosaženo dohody s příslušnými vnitrostátními orgány.

---

⁷ Pojem „úřední osoba“ se v tomto dokumentu používá v souladu s definicemi stanovenými v čl. 4 odst. 4 a v bodě 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1371 ze dne 5. července 2017 o boji vedeném trestněprávní cestou proti podvodům poškozujícím finanční zájmy Unie (směrnice PIF), a v čl. 2 písm. a), b) a c) Úmluvy Organizace spojených národů proti korupci, a zahrnuje úředníky veřejných mezinárodních organizací.

PŘÍLOHA 3: POKYNY KE KRITÉRIÍM PRO NEUPLATNĚNÍ EVOKACE PŘÍPADŮ ZE STRANY EVROPSKÝCH POVĚŘENÝCH ŽALOBCEŮ

Následující pokyny evropský pověřený žalobce zohlední při rozhodování, zda prostřednictvím evokace převezme případ v souvislosti s trestnými činy, které způsobily nebo by mohly způsobit škodu finančním zájmům Unie v hodnotě nižší než 100 000 EUR, a to v souladu s čl. 27 odst. 8 nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce:

Aniž jsou v této věci dotčeny pravomoci stálé komory, evropští pověřený žalobci nezávisle a neprodleně rozhodnou o tom, že nepřevzou prostřednictvím evokace případ týkající se uvedených trestných činů, ledaže:

- a) ze spáchání trestného činu jsou podezřelé úřední osoby ve smyslu definice uvedené v čl. 4. odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1371 ze dne 5. července 2017 o boji vedeném trestněprávní cestou proti podvodům poškozujícím finanční zájmy Unie, ať už v jakékoliv funkci;
- b) vyšetřování se týká zločinného spolčení podle čl. 22 odst. 2 nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce;
- c) vyšetřování může mít důsledky na úrovni Unie nebo by mohlo poškodit pověst Unie, včetně případů, kdy by pověst Unie mohla být dotčena na vnitrostátní nebo místní úrovni;
- d) vyšetřování má přeshraniční rozměr a účastní se jej nejméně dva členské státy, které se podílejí na zřízení Úřadu, a tedy Úřad jakožto jediný orgán má účinnější možnosti pro vyšetřování a stíhání;
- e) vyšetřování má přeshraniční rozměr a účastní se jej jak zúčastněné členské státy, tak členské státy, které se nepodílejí na zřízení Úřadu, a/nebo třetí země, a vnitrostátní orgány neprovedly žádné příslušné kroky nebo vyšetřování má značné zpoždění;
- f) vnitrostátní orgán nepřijal nebo pravděpodobně nepřijme nebo nemůže přijmout příslušná opatření s cílem plně nahradit škodu způsobenou finančním zájmům Unie nebo
- g) je naléhavě zapotřebí vypořádat se s jednou nebo více následujícími situacemi a vnitrostátní orgán odpovědný za vyšetřování neprovedl příslušná opatření, aby si s tou situací poradil, a není pravděpodobné, že je provede, nebo je provést nemůže:
  1. konkrétní nebezpečí, že výnosy z trestné činnosti se promrhají, prodají, převedou nebo se jinak znemožní jejich zajištění;
  2. konkrétní nebezpečí, že se podezřelý (podezřelí) může pokusit o útěk nebo se skutečně pokouší utéct před trestním stíháním a spravedlností;
  3. konkrétní nebezpečí, že bude zastrašován jeden nebo více klíčových svědků nebo jim bude ublíženo nebo na ně bude jinak činěn nátlak, aby změnilí svá tvrzení;
  4. konkrétní nebezpečí, že budou zničeny nebo utajeny důležité důkazy nebo že se k nim nějak jinak znemožní přístup;

5. riziko, že se zvýší škoda způsobená finančním zájmům Unie.

PŘÍLOHA 4: POKYNY KE KRITÉRIÍM PRO POSTUPOVÁNÍ PŘÍPADŮ PŘÍSLUŠNÝM VNITROSTÁTNÍM ORGÁNŮM

Podle čl. 34 odst. 3 a v souladu s čl. 9 odst. 2 nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce vydá kolegium obecné pokyny umožňující stálé komoře postoupit případ příslušným vnitrostátním orgánům v následujících případech:

- pokud se kolegium s ohledem na trestné činy, které způsobily nebo by mohly způsobit škodu finančním zájmům Unie v hodnotě nižší než 100 000 EUR, domnívá, že vzhledem ke stupni závažnosti trestného činu nebo složitosti řízení v konkrétním případě není třeba, aby byl daný případ vyšetřován nebo trestně stíhán na úrovni Unie, a že by to bylo v zájmu účinnosti vyšetřování nebo trestního stíhání,
- v souvislosti s trestnými činy uvedenými v čl. 3 odst. 2 písm. a) a b) směrnice (EU) 2017/1371, pokud škoda, která byla nebo by mohla být způsobena finančním zájmům Unie, nepřesahuje škodu, která byla nebo by mohla být způsobena jiné oběti.

Podle čl. 34 odst. 3 čtvrtého pododstavce nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce taková postoupení zahrnují rovněž neoddělitelně spjaté trestné činy v pravomoci Úřadu uvedené v čl. 22 odst. 3.

1. Trestné činy, které způsobily nebo mohly způsobit poškození finančních zájmů Unie v hodnotě nižší než 100 000 EUR

Podle čl. 34 odst. 3 prvního pododstavce nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce s ohledem na trestné činy, které způsobily nebo by mohly způsobit škodu finančním zájmům Unie v hodnotě nižší než 100 000 EUR stálá komora může případ postoupit příslušným vnitrostátním orgánům, ledaže:

- a) ze spáchání trestného činu jsou podezřelé úřední osoby ve smyslu definice uvedené v čl. 4. odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1371 ze dne 5. července 2017 o boji vedeném trestněprávní cestou proti podvodům poškozujícím finanční zájmy Unie, ať už v jakékoliv funkci;
- b) vyšetřování se týká zločinného spolčení podle čl. 22 odst. 2 nařízení o Úřadu evropského veřejného žalobce;
- c) vyšetřování může mít důsledky na úrovni Unie nebo by mohlo poškodit pověst Unie, včetně případů, kdy by pověst Unie mohla být dotčena pouze na vnitrostátní nebo místní úrovni;
- d) vyšetřování má přeshraniční rozměr a účastní se jej nejméně dva členské státy, které se podílejí na zřízení Úřadu, a/nebo se jej účastní jak ty členské státy, které se podílejí na zřízení Úřadu, tak i ty členské státy, které se na zřízení Úřadu nepodílejí, a/nebo třetí země, a tedy Úřad jakožto jediný orgán má lepší možnosti pro vyšetřování a stíhání;

- e) neexistují důvody, které by opravňovaly k přesvědčení, že vnitrostátní orgán by nepřijal vhodná opatření s cílem plně nahradit škodu způsobenou finančním zájmům Unie;
- f) je naléhavě zapotřebí vypořádat se s jednou nebo více z následujících situací a existuje důvod opravňující k přesvědčení, že vnitrostátní orgán odpovědný za vyšetřování neprovedl příslušná opatření, aby si s touto situací poradil:
  - 1. konkrétní nebezpečí, že výnosy z trestné činnosti se promrhají, prodají, převedou nebo se jinak znemožní jejich zajištění;
  - 2. konkrétní nebezpečí, že se podezřelý (podezřelí) může pokusit o útěk nebo se skutečně pokouší utéct před trestním stíháním a spravedlností;
  - 3. konkrétní nebezpečí, že bude zastrašován jeden nebo více klíčových svědků nebo jim bude ublíženo nebo na ně bude jinak činěn nátlak, aby změnilí svá tvrzení;
  - 4. konkrétní nebezpečí, že budou zničeny nebo utajeny důležité důkazy nebo že se k nim nějak jinak znemožní přístup;
  - 5. riziko, že se zvýší škoda způsobená finančním zájmům Unie.

2. Trestné činy uvedené v čl. 3 odst. 2 písm. a) a b) směrnice (EU) 2017/1371 a případy, kdy škoda, která byla nebo by mohla být způsobena finančním zájmům Unie, nepřesahuje škodu, která byla nebo by mohla být způsobena jiné oběti

V souvislosti s trestnými činy uvedenými v čl. 3 odst. 2 písm. a) a b) směrnice (EU) 2017/1371, pokud škoda, která byla nebo by mohla být způsobena finančním zájmům Unie, nepřesahuje škodu, která byla nebo by mohla být způsobena jiné oběti, může stálá komora na žádost této jiné oběti postoupit případ příslušným vnitrostátním orgánům, pokud:

- a) touto jinou obětí je orgán nebo subjekt veřejné moci některého členského státu a
- b) příslušný vnitrostátní orgán má lepší možnosti pro vedení vyšetřování a stíhání.